

Περίληψη του έργου

Το έργο αποτελεί την αποσπασματική διήγηση σκηνών από τη ζωή ενός δολοφόνου που έχει δραπετεύσει από τη φυλακή και συνεχίζει μια σειρά από αποτροπιαστικές πράξεις. Ο συγγραφέας εμπνέεται από την ιστορία ενός πραγματικού προσώπου, του Roberto Succo ο οποίος διέπραξε διάφορα εγκλήματα τη δεκαετία του 80'.

Η παράσταση ξεκινάει με την απόδραση του Τσούκο από τη φυλακή. Ακούμε τους φύλακες να διαφωνούν εμμέσως για ζητήματα υπαρξιακά, θέτοντας μια πρώτη ιδέα για τη ματαιότητα της ύπαρξης αλλά και για το αν υπάρχει κάποιο κοινό χαρακτηριστικό που ξεχωρίζει τους δολοφόνους από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Πρώτος του σταθμός του Τσούκο είναι το σπίτι της μητέρας του. Εκεί μαθαίνουμε πως βρισκόταν στη φυλακή για το φόνο του πατέρα του. Στο τέλος της σκηνής ο Τσούκο σκοτώνει τη μητέρα του, πνίγοντας την. Στη συνέχεια πηγαίνει στο σπίτι μιας νεαρής κοπέλας στην οποία αποκαλύπτει τελικά το όνομά του και αφήνεται να εννοηθεί πως παρά το πόσο την προστάτευαν τα καταπιεστικά αδέρφια της, ο Τσούκο παίρνει την παρθενιά της ίσως και με βίαιο τρόπο. Στην επόμενη σκηνή παρακολουθούμε το φόνο ενός επιθεωρητή έξω από ένα ξενοδοχείο με πουτάνες. Αργότερα βλέπουμε τη συνομιλία του πρωταγωνιστή με ένα γέρο στο σταθμό του μετρό. Εδώ ακούμε το Ρομπέρτο να λέει ένα σωρό ψέματα μέσα στα οποία υπάρχουν όμως και κάποιες αλήθειες για τη ζωή του και την κοσμοθεωρία του. Ο γέρος προσπαθεί να τον πείσει ότι υπάρχει χρόνος να αλλάξει πορεία και να επανέλθει στο σωστό δρόμο. Τελικά συντροφεύει το γέρο μέχρι το ξημέρωμα. Έξω από ένα μπαρ βλέπουμε τον καυγά του Τσούκο με έναν άντρα. Ο Τσούκο ξεσπάει σε έναν μονόλογο μιλώντας σε ένα «νεκρό» τηλεφωνικό θάλαμο για τις σχέσεις των δύο φύλων και για το πώς θα ήθελε να είναι άορατος αλλά εκφράζει και τον φόβο του ότι οι πράξεις του είναι μάλλον ασυγχώρητες. Επόμενη σκηνή που συναντάμε τον πρωταγωνιστή είναι σε ένα πάρκο. Η συνομιλία του με μια «κομψή κυρία» έχει τραγική κατάληξη αφού μετά από την ομηρία της ίδιας, ο Τσούκο πυροβολεί στο κεφάλι τον δεκατετράχρονο γιο της.

Στο μεταξύ παρεμβάλλονται και σκηνές από τη ζωή της παιδούλας και το πως η γνωριμία της με τον πρωταγωνιστή την άλλαξε ριζικά. Η μικρή ,ατιμασμένη πια, αποφασίζει να ζήσει στο Μικρό Σικάγο με την ελπίδα ότι κάποια στιγμή θα ξανασυναντήσει τον Τσούκο. Παρακινούμενη από τον αδερφό της, καταθέτει στους αστυνομικούς ό,τι γνωρίζει για το Ρομπέρτο, ο οποίος είναι ήδη επικηρυγμένος. Παρακολουθούμε σκηνές όπου τα αδέρφια της παιδούλας εκφράζουν την απογοήτευση αλλά και τη μοναξιά που τους προκάλεσε η απόφαση της μικρής να φύγει από το σπίτι φανερώνοντας πως η αγάπη που της έδειχναν τόσα χρόνια, κάθε άλλο παρά υγιής και μεγαλόψυχη ήταν. Στην τελική κορύφωση του έργου, οι αστυνομικοί συλλαμβάνουν τον Τσούκο μετά από την υπόδειξη της παιδούλας.

Το έργο τελειώνει επιστρέφοντας ουσιαστικά στην πρώτη σκηνή με τον Τσούκο πάνω στην στέγη της φυλακής να μιλάει για την πραγματική ελευθερία αλλά και την αδυναμία του να συγκρατήσει το φονικό του ένστικτο, όχι από κακία αλλά επειδή δεν « είδε» τα θύματά του και τα ισοπέδωσε. Η σκηνή κλείνει με τον πρωταγωνιστή να βρίσκει τελικά το θάνατο πέφτοντας από τη στέγη.

Ιστορικό Υπόβαθρο της Παράστασης

Roberto Succo(3 Απριλίου 1962-23 Μαΐου 1988)

Όσον αφορά στην πραγματική ιστορία πάνω στην οποία βασίστηκε το έργο, πρόκειται για την ιστορία του επικηρυγμένου σε τρεις ευρωπαϊκές πόλεις, Roberto Succo. Ο Succo γεννήθηκε στο Mestre της Ιταλίας τον Απρίλιο του 1962. Το 1981 σε ηλικία 19 χρονών, δολοφονεί και τους δύο γονείς του μετά από έναν καυγά και συλλαμβάνεται μερικές μέρες μετά. Κρίνεται ψυχικά ασθενής και καταδικάζεται σε ποινή 10 ετών σε ψυχιατρική κλινική. Δραπετεύει από εκεί, έχοντας εκτίσει 5 χρόνια από την ποινή του, διάστημα στο οποίο μάλιστα σπουδάζει και παίρνει το πτυχίο του στις Πολιτικές Επιστήμες.

Από εκεί ξεκινά μία σειρά από εγκλήματα που ποικίλουν από φόνους ,ληστείες μέχρι βιασμούς σε διάφορες πόλεις της Ευρώπης. Συνολικά σκοτώνει 3 αστυνομικούς (συμπεριλαμβανομένου του πατέρα του), τη μητέρα του, ένα γιατρό και βιάζει και δολοφονεί δύο γυναίκες. Συλλαμβάνεται τελικά κοντά στο σπίτι των γονιών του στις 28 Φεβρουαρίου του 1988. Κάνει μία αποτυχημένη απόπειρα απόδρασης από τη στέγη της φυλακής-η οποία μάλιστα υπάρχει και μαγνητοσκοπημένη αφού ο Succo έδωσε ολόκληρη παράσταση για τα μάτια του Τύπου προκειμένου να ξανακριθεί σχιζοφρενής και να επιστρέψει στην ψυχιατρική κλινική- αλλά τελικά αποτυγχάνει πέφτοντας από τη στέγη. Η ιστορία του τελειώνει με την αυτοκτονία του στο κελί του την 23η Μαΐου του 1988.

Bernard-Marie Koltés

Ο συγγραφέας του έργου γεννήθηκε στο Metz της Γαλλίας το 1948. Έγραψε αρκετά θεατρικά έργα τελευταίο από τα οποία ήταν το Roberto Zucco. Η γενιά του ήταν προσανατολισμένη στο θέατρο του παραλόγου και φαίνεται να επηρεάζεται από τέτοια στοιχεία. Επιλέγει το έργο του να αποτελεί μια συνεχή συζήτηση για τις ανθρώπινες σχέσεις, τη μοναξιά, το θάνατο και τις κοινωνικές συμβάσεις ενώ δεν είναι αμελητέο το γεγονός πως ο ίδιος ήταν ένας ομοφυλόφιλος που ζούσε στο περιθώριο μιας κοινωνίας ετεροφυλόφιλων. Πέθανε από AIDS τον Απρίλιο του 1989 λίγους μήνες πριν το πρώτο ανέβασμα του Roberto Zucco στο Βερολίνο το 1990, από το Peter Stein.

Ανάλυση του έργου

Θεώρησα απαραίτητα όλα τα παραπάνω γιατί αποτελούν μία ικανοποιητική βάση για την βαθύτερη και πιο ολοκληρωμένη κατανόηση του έργου το οποίο ,ομολογουμένως ,δεν είναι ούτε ευνόητο ούτε εύπεπτο. Πολλά από τα νοήματα του είναι κρυμμένα και το προφανές σχεδόν πάντα λειτουργεί παραπλανητικά. Το έργο αποτελεί μια ματιά στην ψυχοσύνθεση ενός μανιακού δολοφόνου. Φέρνει το θεατή αντιμέτωπο με τις αλήθειες της σύγχρονης κοινωνίας από τη σκοπιά ενός ανθρώπου που νιώθει αφόρητη πίεση από αυτήν και ο οποίος φτάνει να αποτελεί απειλή όταν στην πραγματικότητα νιώθει συνεχώς πως ο ίδιος απειλείται. Μέσα από τον πρωταγωνιστή ο Koltés κατηγορεί το σύγχρονο άνθρωπο ως υποκριτή , αδιάφορο και αδίστακτο και αυτό είναι ένα μοντέλο χαρακτήρα που επαναλαμβάνεται πολλές φορές μέσα στο έργο.

Είναι εντυπωσιακό το πώς ο ρόλος του θύτη και του θύματος αλλάζει συνεχώς πρόσωπα αλλά και το γεγονός ότι ο θεατής στο μεγαλύτερο μέρος του έργου νιώθει συμπάθεια ή ακόμα και ταύτιση με το δολοφόνο. Οι υπόλοιποι χαρακτήρες ενώ πέφτουν συχνά θύματα της βιαιότητας ή της παραπλανητικής γοητείας του Τσούκο, δεν εμπνέουν τη συμπάθεια στο θεατή. Είναι όλοι χαρακτήρες χωρίς ηθική, με αδυναμίες και ελαττώματα που αδιαφορούν μπροστά στον πόνο του αλλού ή ακόμα χειρότερα τον παρακολουθούν με αδηφάγο περιέργεια. Μόνη εξαίρεση αποτελεί ο γέρος που συναντάει ο Τσούκο στο μετρό. Φαίνεται να είναι ο μόνος που πραγματικά καταλαβαίνει τον Τσούκο παρά την εικόνα του φιλήσυχου φοιτητή που θέλει να του παρουσιάσει. Είναι ο μόνος που προσπαθεί να τον πείσει ότι είναι στο χέρι του να σταματήσει αυτήν την ξέφρενη πορεία και ενώ ζητάει ο ίδιος βοήθεια στην πραγματικότητα επιχειρεί να προσφέρει την δική του. Τοποθετώντας μεγάλο μέρος του έργου σε μία ακόφημη περιοχή όπως το Μικρό Σικάγο παίρνει αφορμή για να θίξει θέματα μιας υποκριτικής αγνότητας και σεμνοτυφίας σε έναν κόσμο όπου η εικόνα θεοποιείται και η αδιαφορία για τον εσωτερικό κόσμο κυριαρχεί. Κατακρίνει την εξουσία βάζοντας τους χαρακτήρες των αστυνομικών να αναρωτιούνται για τη χρησιμότητα της δουλειάς τους ενώ τους παρουσιάζει τελείως ανίκανους μπροστά στη μανία του Τσούκο. Συχνά εισάγει την ιδέα της ανάγκης του απογαλακτισμού των παιδιών από τους γονείς τους και της φρουδικής άποψης ότι ένα παιδί για να ολοκληρωθεί ως προσωπικότητα πρέπει να «σκοτώσει» τους γονείς γιατί διαφορετικά θα προσπαθεί πάντα να τους μοιάσει χωρίς δική του βούληση. Τέλος καταπιάνεται με τη σχέση αγάπης και μίσους των δύο φύλων που είναι αναγκαία το ένα για το άλλο όμως αδυνατούν να ενωθούν πραγματικά μεταξύ τους.

Ο ΤΣΟΥΚΟ

Στο έργο παρακολουθούμε στιγμές από τη ζωή του Τσούκο καθώς και των ανθρώπων που συνάντησε και των οποίων τη ζωή επηρέασε έμμεσα ή άμεσα, σε μικρό ή μεγάλο βαθμό.

Ακούγοντας κανείς τη θεματολογία του έργου καθώς και το ότι είναι βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα, βιαστικά υποθέτει πως πρόκειται για μια κλασική περίπτωση θρίλερ με πρωταγωνιστή έναν κατά συρροήν δολοφόνο. Με μια πρώτη ανάγνωση συνειδητοποιείς ότι κάθε άλλο παρά τρομακτική είναι η φυσιογνωμία αυτού του νεαρού και κάθε άλλο παρά κλασική είναι η αντιμετώπιση του συγγραφέα προς το πρωταγωνιστή του.

Ο Τσούκο είναι σίγουρα μια φιγούρα που από τις πράξεις της παίρνει αρνητικό πρόσημο όμως κατά την άποψή μου καθ' όλη τη διάρκεια του έργου ο θεατής πρέπει να καταβάλλει προσπάθεια ώστε να θυμάται πως δεν πρέπει να ταυτίζεται μαζί του, να θυμάται ότι ο Τσούκο είναι ο "κακός". Όμως τελικά στο έργο αυτό δεν υπάρχει κακός γιατί πολύ απλά όλοι χαρακτήρες που μας συστήνονται είναι κακοί, ανήθικοι ή αδιάφοροι και σίγουρα δεν κερδίζουν τη συμπάθεια και τη συμπόνια του θεατή. Ο συγγραφέας επιδιώκει να μας φέρει κοντά στο χαρακτήρα του Τσούκο όχι για να τον καταλάβουμε ή για να τον συγχωρήσουμε αλλά για να συνειδητοποιήσουμε πόσο του μοιάζουμε. Η ερμηνεία αυτή σε καμία περίπτωση δεν αποφορτίζει τις πράξεις του δολοφόνου από την παράνοια που τις χαρακτηρίζει και ούτε υπονοεί πως ο πρωταγωνιστής είναι ένας απόλυτα φυσιολογικός άνθρωπος χωρίς ψυχολογικά προβλήματα. Όμως αυτό που είναι σημαντικό για το συγγραφέα είναι να τονιστούν τα παράλογα αυτής της κοινωνίας που πυροδοτούν έναν ασταθή άνθρωπο να κάνει αυτές τις αποτροπιαστικές πράξεις.

Η κουζίνα

Για μένα κεντρική και πιο αποκαλυπτική σκηνή του έργου είναι η σκηνή στο σταθμό του ΜΕΤΡΟ και η συνομιλία του με τον ηλικιωμένο άντρα. Είναι μια σκηνή που στην πρώτη ανάγνωση μου άφησε αρκετά ερωτηματικά και μία αίσθηση ότι έχει κάτι το δομικά διαφορετικό από τις υπόλοιπες. Στην προσπάθεια να καταλάβω τι με έκανε να την ξεχωρίσω χρειάστηκαν πολλές αναγνώσεις. Αρχικά είναι η μοναδική σκηνή σε όλο το έργο που ο συνομιλητής του Τσούκο είναι μια συμπαθής και συμπονετική φυσιογνωμία. Είναι ο μόνος χαρακτήρας του έργου που προσπαθεί να βοηθήσει τον Τσούκο και να του πει πως δεν είναι αργά να αλλάξει πορεία όμως ο εκείνος όπως επισημαίνει η κυρία στο πάρκο «*Δεν αφήνει σε κανέναν το χρόνο να τον βοηθήσει*». Επιπλέον είναι η μόνη συνδιαλλαγή του πρωταγωνιστή με κάποιον, η οποία δεν καταλήγει σε κάποια ακραία, βίαιη ή εγκληματική πράξη. Αντίθετα η σκηνή τελειώνει με τον Τσούκο να βοηθάει το γέρο μόλις έρθει το ξημέρωμα. Αυτό ήταν που με δυσκόλεψε περισσότερο. Διαβάζοντας την πρώτη φορά τα λόγια του γέρου, θεώρησα πως πρόκειται για τα τελευταία λόγια κάποιου που έχει γνώση πως θα πεθάνει και πως ο φόβος που περιέγραφε και η απόγνωση θα είχαν σαν κορύφωση τη σκηνή του φόνου όπως έγινε στη σκηνή με τον επιθεωρητή. Ξαναδιαβάζοντας συνειδητοποίησα πως η σκηνή αυτή εξηγεί και δια φωτίζει περισσότερο από κάθε άλλη την ψυχοσύνθεση του Τσούκο και δεν έχει να κάνει με τον ίδιο το γέρο. Ο άντρας περιγράφει το πως ενώ θεωρούσε πως γνώριζε το σταθμό όπως γνώριζε την **κουζίνα** του σπιτιού του ξαφνικά σε μια στιγμή απροσεξίας και αδυναμίας άρχισε να βλέπει πράγματα που ποτέ ξανά δεν είχε προσέξει και που τον μπέρδεψαν και τον οδήγησαν να χάσει το δρόμο του.

Αντιλαμβάνομαι τη σκηνή που περιγράφει ο ηλικιωμένος άντρας σαν μια παρομοίωση για να ερμηνεύσει αυτό που έχει συμβεί στον Τσούκο. Η **κουζίνα** συμβολίζει την κανονικότητα και την κίνηση ενός ανθρώπου στα κοινώς αποδεκτά όρια που θέτει μια κοινωνία. Είναι η εικόνα που έχει ο καθένας για τον εαυτό του και χωρίς να κοιτάξει σε βάθος θεωρεί πως δεν υπάρχει μέσα του κανένα πάθος, εμμονή ή σκοτεινό σημείο. Σε μια στιγμή τρέλας ή αδυναμίας όμως μπορεί κανείς να δει τα πράγματα αλλιώς. Να αναγνωρίσει στοιχεία στο χαρακτήρα του που αγνοούσε (όπως ο γέρος τους διαδρόμους και τα λευκά φώτα στο μετρό) και τα οποία ενδεχομένως τον τρομάζουν και τον μπερδεύουν. Είναι η στιγμή από την οποία κινδυνεύει κανείς να μην επιστρέψει ποτέ γιατί πλέον έχει τη γνώση πως αυτά τα συναισθήματα, οι παρορμήσεις και οι άσχημες σκέψεις υπάρχουν και κατοικούν μέσα του. Και παρόλο που το πιθανότερο είναι να μη βιώσει κάποιος αυτή τη στιγμή σε όλη τη διάρκεια της ζωής του και να μην ανακαλύψει ποτέ αυτήν την πλευρά της φύσης του, ο δικός μας πρωταγωνιστής τη βιώνει με το φόνο των γονιών του και δεν επιτρέπει ποτέ στον εαυτό του να επιστρέψει από εκεί. Νιώθει πως ο φόνος των γονιών του είναι δικαιολογημένος και αυτός είναι που συνδέει τις δύο φύσεις του. Η νύχτα του φόνου της μητέρας του είναι ό,τι είναι για το γέρο η νύχτα στο μετρό. Είναι η στιγμή που σταματά να ξεχωρίζει το καλό από το κακό και που διαχωρίζει τον εαυτό του από όλους γύρω του αλλά αντίθετα με το γέρο κανείς δεν είναι εκεί για να τον βοηθήσει «...*τι θα συμβεί όταν ανάψουν και πάλι τα **κανονικά** φώτα, και περάσει το πρώτο μετρό, κι οι **κανονικοί** άνθρωποι όπως ήμουν εγώ κατακτήσουν αυτόν τον σταθμό-κι εγώ, ύστερα απ' αυτή την πρώτη λευκή νύχτα, θα χρειαστεί να βγω, να διασχίσω το επιτέλους ανοιχτό κιγκλίδωμα, να δω τη μέρα ενώ δεν έχω δει τη νύχτα. Και δεν ξέρω τώρα τίποτα για το τι πρόκειται να συμβεί, για τον τρόπο που θα δω τον κόσμο και που ο κόσμος **θα με δει ή δεν θα με δει**. Γιατί δεν θα ξέρω πια τι είναι η μέρα και τι είναι η νύχτα, δεν θα ξέρω πια τι να κάνω, θα στριφογυρίζω στην **κουζίνα** μου αναζητώντας την ώρα...*»

Βασικά στοιχεία της πρότασης

Θεωρώντας την παραπάνω σκηνή ως την κεντρική του έργου, η επανάληψη της λέξης **κουζίνα** και ο τρόπος που δίνεται σε αυτήν η έννοια της ασφάλειας, του γνώριμου και του **κανονικού** (η κουζίνα είναι και το δωμάτιο που αποτελεί και το ασφαλές κλουβί της παιδούλας στην αρχή του έργου) με οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι αυτό το δωμάτιο σαν χώρος ,αντικείμενα και υλικά θα πρέπει να αποτελεί βασικό πόλο των σκηνικών μου. Θέλησα να βρω μια λύση στην οποία τα σκηνικά για κάθε χωριστή σκηνή του έργου θα «γεννιούνται» από τη σκηνή της κουζίνας όπου θα συμβαίνει και ο πρώτος φόνος, της μητέρας. Άλλο βασικό στοιχείο είναι το στοιχείο της φυλακής σαν κυριολεξία(στην πρώτη και την τελευταία σκηνή) αλλά και σαν συμβολισμός για το αίσθημα του εγκλεισμού και της φυλάκισης από τα κοινωνικά δεσμά που βιώνουν οι περισσότεροι χαρακτήρες αλλά και οι θεατές του έργου.

Κεντρικοί άξονες

Οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος

Κουζίνα - Φυλακή

Μεταμόρφωση – Παραμόρφωση

Διαφανές - Αόρατο – Θολή πραγματικότητα

Άνοδος -Κάθοδος

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΙΔΕΑ

Με βάση τα παραπάνω θέλησα μια λύση που θα έχει στοιχεία που θα μετατρέπονται και θα μεταλλάσσονται κατά τη διάρκεια της παράστασης χωρίς ποτέ να αλλάζουν ουσιαστικά. Να είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος και αυτό να γίνεται αντιληπτό και από το θεατή. Το βασικό σκηνικό της κουζίνας θα δανείζει στοιχεία του στις υπόλοιπες σκηνές ενώ το στοιχείο της φυλακής δε θα απουσιάζει ποτέ από τη θεατρική σκηνή. Κατέληξα λοιπόν στην ιδέα ενός σκηνικού που θα σπάει σε κομμάτια που περιστρεφόμενα γύρω από τον εαυτό τους θα αποδομούν σιγά σιγά το βασικό σκηνικό της κουζίνας το οποίο όμως θα επανέρχεται αποσπασματικά στις διάφορες σκηνές. Θεώρησα ιδανικότερη την ιδέα μιας κατασκευής με μεταλλικό σκελετό και στοιχεία που παραπέμπουν σε φυλακή (κάγκελα-συρματόπλεγμα) μέσα στην οποία θα περιστρέφονται τα σκηνικά μου.

Πιο συγκεκριμένα η κατασκευή αυτή θα περιλαμβάνει 4 πανέλα διαστάσεων 2x4μ τα οποία θα διαθέτουν ένα κεντρικό άξονα-οδηγό που θα τους επιτρέπει να κινηθούν και να περιστραφούν γύρω από τον εαυτό τους σε συγκεκριμένες θέσεις που θα ορίζονται από τον κάρναβο του πατώματος της μεταλλικής κατασκευής. Κάθε σκηνικό του έργου θα υλοποιείται με ένα συνδυασμό τεσσάρων από τις 8 όψεις ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις τα πανέλα θα χρησιμεύουν για την προβολή video. Τα επιπλέον αντικείμενα και έπιπλα που θα χρειαστούν (καρέκλες, ψυγείο, τραπέζι κ.τ.λ.) θα είναι και αυτά όσο το δυνατό ευέλικτα και μεταβλητά ώστε να μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε όσο το δυνατό περισσότερες σκηνές. Θα επιδιωχθεί δε να παραμένουν στη σκηνή συνεχώς όσο γίνεται περισσότερα από τα έπιπλα που υπάρχουν στην πρώτη σκηνή της κουζίνας. Το στοιχείο που θα εμφανίζεται και θα εξαφανίζεται από τη σκηνή θα είναι μία σκάλα που θα συμβολίζει την κάθοδο στις πιο σκοτεινές σκηνές του έργου ενώ στις σκηνές που δε βρίσκεται στο μπροστινό μέρος του σκηνικού θα έχει χρηστική λειτουργία ανόδου καθόδου των ηθοποιών πίσω από τα πανέλα(πχ.για τις σκηνές που ο Τσούκο είναι στο παράθυρο, τον πετούν από το τζάμι του μπαρ ή ανεβαίνει στη στέγη της φυλακής).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ ΦΥΛΑΚΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ-Η ΑΠΟΔΡΑΣΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Βρισκόμαστε στο εξωτερικό της φυλακής. Οι δύο φύλακες συζητούν για το αν έχει καμία χρησιμότητα που βρίσκονται εκεί θεωρώντας αδύνατο κάποιος να δραπετεύσει από μια τόσο καλά ασφαλισμένη φυλακή. Κοιτούν για ώρα το σκοτάδι χωρίς να βλέπουν τίποτα. Συζητούν για το αν οι δολοφόνοι έχουν κάποιο εξωτερικό χαρακτηριστικό που τους ξεχωρίζει από τον απλό κόσμο και ενώ μιλούν για όλα αυτά βλέπουν ξαφνικά τον Τσούκο να δραπετεύει από τη στέγη της φυλακής. Αμέσως πυροβολούν και σημαίνουν το συναγερμό της φυλακής, ενώ το Τσούκο φεύγει, αποδεικνύοντας τους ότι πολλές φορές όταν κοιτάμε σε λάθος μέρος ή με λάθος τρόπο, όταν κάτι μας ξαφνιάζει και βγαίνει από το συμβατικό τότε αδυνατούμε να δούμε και να δεχτούμε ακόμα και το προφανές.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Το μεταλλικό «κλουβί» του σκηνικού είναι καλυμμένο με ένα λευκό πανί πάνω στο οποίο προβάλλεται η πρόσοψη μιας φυλακής. Στην κορυφή υπάρχει ένα περιμετρικό συρματόπλεγμά χαμηλού ύψους μέσα από το οποίο βλέπουμε τον Τσούκο να περπατάει από τη μία άκρη του σκηνικού ως την άλλη μέχρι να «δραπετεύσει» τελικά από τα σιδερένια σκαλιά που υπάρχουν ενσωματωμένα στο σκελετό στην πίσω δεξιά γωνία του κλουβιού.

KOYZINA

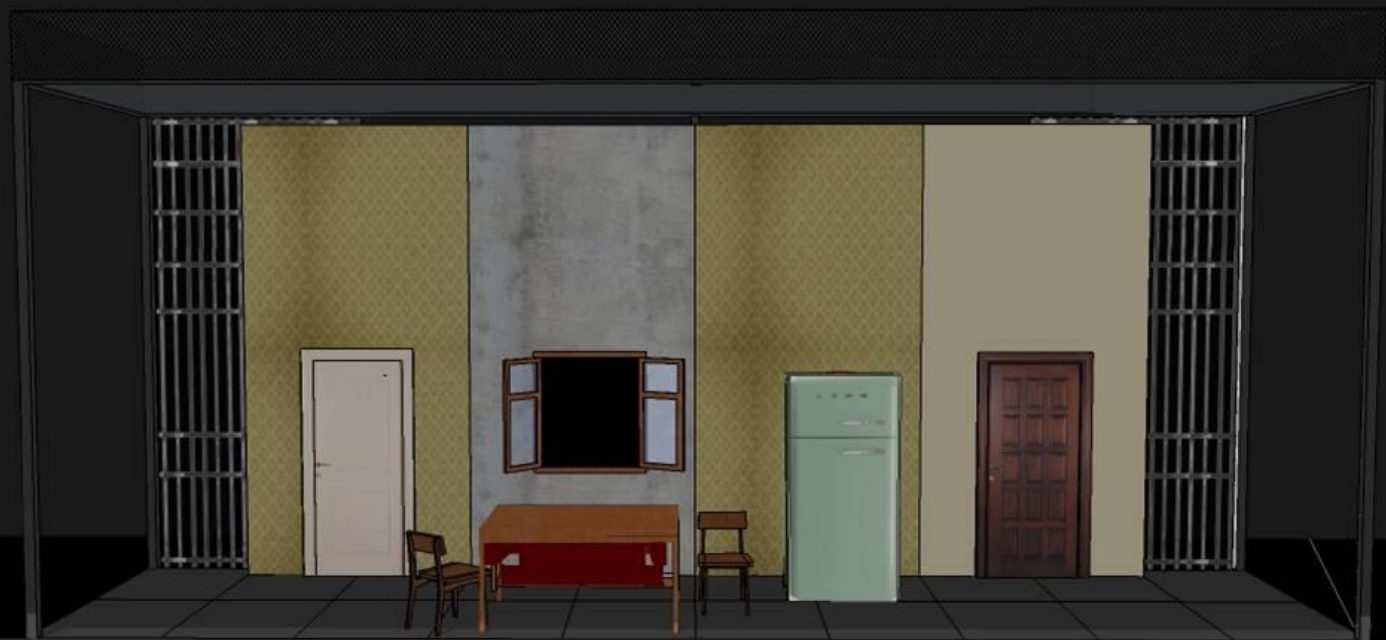
ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ-Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Ο Ρομπέρτο φεύγει από τη φυλακή και επιστρέφει στο σπίτι της μητέρας του για τα ρούχα και το όπλο του. Εκείνη αρχικά αρνείται να του ανοίξει και τον προειδοποιεί πως τους πατροκτόνους δεν τους συγχωρούν ούτε τα σκυλιά. Σπάει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Η μητέρα του αρχίζει να θέτει στον εαυτό της μια σειρά από ερωτήματα για το πως έφτασε ο μονάκριβος γιος της ,που ήταν παιδί ήρεμο και σεβαστικό, να ξεφύγει έτσι από τον ίδιο δρόμο, αφήνοντας να εννοηθεί πως η προσοχή της ήταν τόσο αδιάσπαστη που ήταν μάλλον υπερβολική . Του λει πως δεν υπάρχει ελπίδα πια γι αυτόν και πως είναι χαμένη υπόθεση. Είναι η πρώτη μας επαφή με την αδιαφορία που θα δείξει ο κόσμος για τον Τσούκο όταν η ίδια του η μάνα θεωρεί πως πρέπει απλά να τον ξεχάσει. Εκείνος την καλοπιάνει και την αγκαλιάζει για να τη σκοτώσει τελικά πνίγοντας την. Δεν είναι τυχαίο πως και τους δύο γονείς τους σκοτώνει με τρόπους που δεν έχουν μαχαιριές ,σφαίρες και αίματα. «Διώχνει» τον πατέρα του σπρώχνοντάς τον από το παράθυρο ενώ πνίγει τη μητέρα του στην αγκαλιά του σαν να της ανταποδίδει την υπερβολική και ασφυκτική αγάπη που του έδινε επί 24 χρόνια.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Ένα φως φωτίζει πίσω από το λευκό πανί και εμείς βλέπουμε τη σκιά μιας γυναικείας μορφής να κινείται ήρεμα μέσα σε ένα χώρο του οποίου τα αντικείμενα δεν διακρίνονται ακόμα καθαρά. Το λευκό πανί τυλίγεται σιγά σιγά προς τα πάνω και αποκαλύπτει το εσωτερικό μιας κουζίνας. Η μεσόκοπη γυναίκα κάνει τις δουλειές της όταν ο Ρομπέρτο εμφανίζεται στα δεξιά της σκηνής και αρχίζει να χτυπά δυνατά την πόρτα (που βρίσκεται πιο μπροστά και συμβολίζει το εξωτερικό του σπιτιού).Ο φόνος γίνεται στο μέσο της σκηνής υπό το φως ενός μονάχα κόκκινου προβολέα. Αφήνει το άψυχο σώμα κάτω και βγαίνει από την πόρτα σπρώχνοντας ταυτόχρονα το πανέλο στο πίσω μέρος του κουτιού.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ-ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Παρακολουθούμε την παιδούλα να μπαίνει από το παράθυρο στην κουζίνα του σπιτιού της. Η αδερφή της ξεκινάει ένα κήρυγμα κατά τη διάρκεια του οποίου φαίνεται το πόσο καταπιεσμένη είναι η μικρή. Ένας μέθυσος πατέρας, μια άβουλη μητέρα, ο αυστηρός αδερφός και η υστερική «γεροντοκόρη» αδερφή. Δαιμονοποιεί τις σχέσεις με τα αγόρια και της λέει πως όταν φτάσει η ώρα, η επιλογή του άντρα θα γίνει από την οικογένεια και όχι από τη ίδια τη μικρή. Τα πολλά υποκοριστικά με ονόματα ζώων δείχνουν πως αντιμετωπίζει την αδερφή της σαν ένα μπιμπελό χωρίς δική του προσωπικότητα. Ο αδερφός της την ψάχνει όσο η παιδούλα είναι κρυμμένη κάτω από το τραπέζι και λέει πως μετά από τόσο χρόνια αδιάκοπης «περιφρούρησης» το μόνο που δε θα αντέξει είναι να αγγίξει κάποιος πρόωρα την αδερφή του και τελικά πάει να πνίξει τον πόνο του στο ποτό. Ο πατέρας μπεινοβγαίνει άσκοπα χωρίς να δείχνει πραγματική ανησυχία. Η παιδούλα μένει μόνη της στο δωμάτιο και ο Τσούκο μπαίνει από το παράθυρο. Συνομιλούν και εκείνος της λέει διάφορες φαντασίες για το ποίος είναι δίνοντας όμως κάποια στοιχεία όπως το ότι αυτό που κάνει στη ζωή είναι να σκοτώνει αλλά και το ότι θα ήθελε να έχει πολλά πρόσωπα ώστε το πραγματικό του να ξεχαστεί κάπου ανάμεσά τους. Μέχρι να το ξεχάσει και ο ίδιος όπως του είπε η μητέρα του. Όμως η παιδούλα γοητεύεται από την ελευθερία του Τσούκο και από το ότι για πρώτη φορά έχει ένα μυστικό που είναι μόνο δικό της. Έχει πια μια ιδιοκτησία και σταματά να είναι η ίδια ιδιοκτησία της οικογένειάς της. Μπαίνουν μαζί κάτω από το τραπέζι και τελικά η παιδούλα βγαίνοντας σιγοτραγουδά για το πως ο Τσούκο που πήρε την παρθενιά της θα είναι για πάντα δικός της και εκείνη πάντα δική του.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Το πανέλο με το ντουλάπι περιστρέφεται και πίσω από αυτό βγαίνει μια κοπέλα. Αποκαλύπτεται ένας τσιμεντένιος τοίχος με ένα κλειστό παράθυρο .Σπρώχνει το ψυγείο αποκαλύπτοντας μία ακόμα πόρτα και στρώνει ένα μακρύ τραπεζομάντηλο που κρατάει ,στο τραπέζι. Ανοίγει το παράθυρο και από κει μπαίνει στο σκηνικό η παιδούλα. Στη σκηνή μπαινοβγαίνουν οι διάφοροι χαρακτήρες από τις δύο πόρτες. Ο Τσούκο μπαίνει από το παράθυρο. Όταν η παιδούλα κρύβεται κάτω από το τραπέζι μαζί με τον Τσούκο, τα φώτα σβήνουν και ένα κόκκινο φως που βγαίνει κάτω από το τραπέζι, φωτίζει τις σκιές των δύο σωμάτων σε μία εναλλαγή αγκαλιάς και πάλης. Το φως σβήνει και όταν ξανα-ανάψει η παιδούλα βγαίνει κάτω από το τραπέζι και ο Τσούκο έχει φύγει πίσω από το σκηνικό. Η παιδούλα καθώς λέει το μονόλογό της, κλείνει το παράθυρο και έπειτα περιστρέφει το πανέλο με την ξύλινη πόρτα. Αποκαλύπτεται ένας τοίχος με βελούδινη μπορντό ταπετσαρία και ένα χρυσό καθρέφτη που αντικατοπτρίζει το είδωλό της παραμορφωμένο. Η παιδούλα πλησιάζει για να κοιτάξει πιο καθαρά και σπρώχνοντας τον καθρέφτη χάνεται μέσα στον «καινούριο» παραμορφωμένο εαυτό της.

ΡΕΣΕΨΙΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΥ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ-Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Στη ρεσεψιόν ενός ξενοδοχείου για πουτάνες παρακολουθούμε τη συνομιλία ενός επιθεωρητή με την πατρόνα. Ο συγγραφέας δείχνει πόσο κοντά είναι οι κόσμοι της νομιμότητας και της παρανομίας βάζοντας τους δύο χαρακτήρες να μιλούν σαν παλιοί φίλοι. Ο επιθεωρητής εκφράζει το κακό του προαίσθημα και επισημαίνει πως θεωρεί χειρότερους τους νταβατζήδες από τα πτώματα δείχνοντας πως ένα πτώμα σκοτώθηκε και λυτρώθηκε ενώ ένας άνθρωπος που εκμεταλλεύεται κάποιον άλλο χωρίς ηθική είναι σαν να τον σκοτώνει κάθε φορά από την αρχή. Η πατρόνα του απαντάει πως χάρη σ αυτούς έχει δουλειά και θέτει στον εαυτό της σε πλήρη συμβιβασμό με το σύστημα και την ασχήμια του και δείχνει πως για να επιβιώσεις πρέπει να μάθεις να είσαι «άσχημος» και εσύ. Ο Τσούκο μπαίνει από μία πόρτα και φεύγει γρήγορα από τις σκάλες. Ο επιθεωρητής λέει αντί στην πατρόνα και τελικά δολοφονείται από τον Τσούκο μόλις βγει έξω. Μια πουτάνα ενημερώνει την πατρόνα λέγοντάς της πως αυτό το παιδί με τα χαρακτηριστικά και τη φωνή δίχως φύλο ήταν τελικά ο διάβολος που τόσο καιρό ζούσε ανάμεσα του αλλά κανείς δεν είχε ασχοληθεί παραπάνω μαζί του για να μάθει τι είναι.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Η πατρόνα βγαίνει πίσω από το πανέλο με την άσπρη πόρτα και το περιστρέφει για να φανεί ο άλλος ένας τσιμεντένιος τοίχος και μία πράσινη πόρτα με αριθμό δωματίου. Σπρώχνει τα πανέλα και τα περιστρέφει στις θέσεις τους. Αποκαλύπτει ακόμα έναν τσιμεντένιο τοίχο που έχει πάνω μια αφίσα του καταζητούμενου Τσούκο(η αφίσα στο έργο εμφανίζεται αργότερα όμως την τοποθετώ σε αυτήν την σκηνή για να δείξω πως οι πουτάνες δεν μπορούσαν να δουν το προφανές στο πρόσωπο του Τσούκο και αγνοούσαν την παρουσία του μέχρι το έγκλημα). Ταυτόχρονα μία νεαρή κοπέλα με ανάλογο ντύσιμο, μετακινεί τα έπιπλα και κρύβει το ψυγείο πίσω από το σκηνικό, αναποδογυρίζει το τραπέζι για να φανεί ένας βελούδινος καναπές όσο ο επιθεωρητής μπαίνει στη σκηνή σπρώχνοντας τη σκάλα.

Η σκάλα στη σκηνή αυτή συμβολίζει το βάρος που βαραίνει τον επιθεωρητή όλες αυτές τις μέρες και το οποίο δεν τον οδηγεί σε κανένα συμπέρασμα, όπως αυτή η σκάλα που φαίνεται να οδηγεί σε αδιέξοδο. Είναι εκεί που λίγο αργότερα θα συναντήσει τελικά το θάνατο. Πριν γίνει όμως αυτό αυτό, ο Τσούκο βγαίνει από την πράσινη πόρτα και χωρίς κανείς να του δώσει σημασία ανεβαίνει στην κορυφή της σκάλας που είναι σκοτεινή. Ο επιθεωρητής ανεβαίνει τις σκάλες και πάλι μόνο υπό το φως του κόκκινου προβολέα ο Τσούκο τον μαχαιρώνει. Η κοπέλα που νωρίτερα έχει φύγει πίσω από το σκηνικό, μπαίνει τρέχοντας περιστρέφοντας τον κόκκινο τοίχο για να πει το νέο του φόνου στην πατρόνα. Καθώς μιλάει τραβάει τον καναπέ κάνοντάς τον και πάλι τραπέζι και δείχνει με μανία την αφίσα του Τσούκο καθώς λέει στην πατρόνα ότι ήταν εκεί όλο τον καιρό και δεν τον έβλεπαν. Με αυτές τις αλλαγές σκηνικό χάνει το χρώμα του και δείχνει την ταραχή των κοριτσιών που ένιωθαν ως τότε μια πλασματική ασφάλεια μέσα στο εντελώς επικίνδυνο περιβάλλον του Μικρού Σικάγο.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ-Ο ΑΔΕΛΦΟΥΛΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

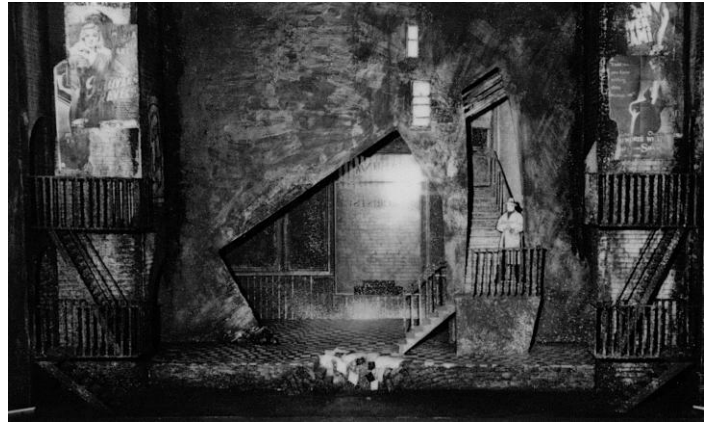
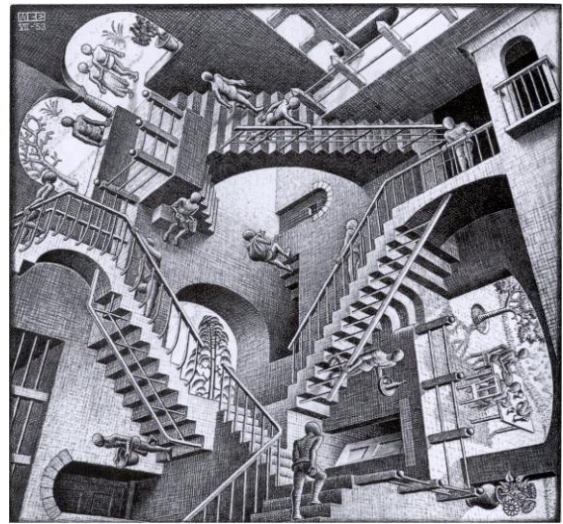
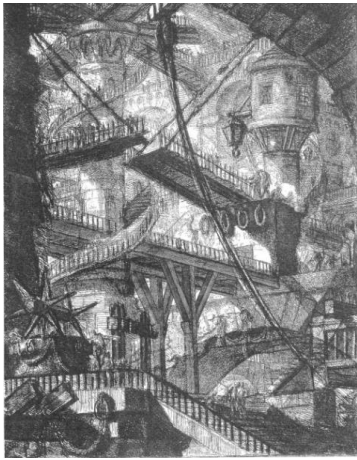
Ο αδερφός της παιδούλας της λέει πως τώρα πια δεν έχει καμία αξία να φυλάγεται και να είναι σεμνή. Δείχνει την υποκρισία του να είναι κανείς σεμνότυφος λέγοντας της ουσιαστικά ότι τώρα δεν πειράζει να είναι προκλητική ή να φέρεται ανήθικα. Φαίνεται το πως η προστασία της αδερφής του ήταν για εκείνον σαν στοίχημα που προσπαθούσε να κερδίσει και αφού τελικά το έχασε δεν τον ενδιαφέρει πια η τύχη της μικρής. Βγάζει έναν εαυτό που στην ουσία μισεί τις γυναίκες αλλά τις αγαπάει μόνο σαν απόλαυση, όπως αγαπάει το ποτό. Της λέει πως τώρα πια οι γονείς της θα την ξεγράψουν και καλύτερα να πάει στο Μικρό Σικάγο με τις πουτάνες γιατί μόνο εκεί ανέχονται κοπέλες σαν κι αυτήν. Της λέει ουσιαστικά αυτό που είπε η μάνα του Τσούκο σε εκείνον. Ότι δηλαδή το καλύτερο που έχει να κάνει εκείνος και η οικογένειάς της είναι να την ξεχάσουν και η ίδια να προσπαθήσει να ξεχάσει τον εαυτό της και τα όνειρα που είχε σε μια ανωνυμία και μια διαφάνεια όπου κανείς δε θα την βλέπει και δε θα την ξέρει. Κανείς δε θα ξέρει ποια είναι και τί έχει κάνει.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Ο νεαρός άντρας μπαίνει στη σκηνή περιστρέφοντας το πανέλο με την πράσινη πόρτα επαναφέροντας τον τοίχο με την ταπετσαρία. Σπρώχνει τη σκάλα έξω από το σκηνικό(το βάρος που πια ξεφορτώνεται).Όλα επιστρέφουν στη θέση που ήταν στη σκηνή με την κουζίνα στο σπίτι της παιδούλας εκτός από το ψυγείο που λείπει και από τον τοίχο με την αφίσα που παραμένει εκεί επειδή έχει πια αφήσει το σημάδι τού στην παιδούλα αλλά και σε όλη την οικογένεια. Τα διαφορετικά αυτά στοιχεία τονίζουν την αποδόμηση της οικογένειας όταν πειράχτηκε το κέντρο της ασφυκτικής προσοχής τους που ως τότε έδινε νόημα – κενό -.στη ζωή τους.

ΣΤΑΘΜΟΣ ΜΕΤΡΟ

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ-ΜΕΤΡΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Το περιεχόμενο της σκηνής αυτής έχει αναλυθεί αρκετά παραπάνω οπότε μόνο συνοπτικά θα πω πως εδώ παρακολουθούμε τη συνομιλία του γέρου με τον Τσούκο. Ο γερός είναι ο μόνος που βλέπει καθαρά τον Τσούκο και του λέει πως υπάρχει ακόμα χρόνος για να διορθώσει τα πράγματα. Ο νεαρός του απαντάει πως ένα τρένο που εκτροχιάζεται δεν ξαναμπάνει σε ίσια πορεία και μιλάει για την αξία που δίνει στο να είναι κανείς αόρατος και διάφανος. Γίνεται η αλληγορία με την κουζίνα και τις σκάλες που οδηγούν σε αδιέξοδα κ τελικά βλέπουμε τον Τσούκο να συνοδεύει το γέρο με το πρώτο φως της μέρας, έξω από το σταθμό. Διαψεύδει τους θεατές που στοιχηματίζουν πως θα τον σκοτώσει και δείχνει τον καλύτερο εαυτό του στο μόνο άνθρωπο που ασχολήθηκε μαζί του

ΣΚΗΝΙΚΑ

Ένας άντρας με γέρικο βήμα σπρώχνει με αγωνία ένα ένα τα πανέλα με τις πόρτες για να τα τοποθετήσει λοξά στην αριστερή πλευρά του σκηνικού πηγαينوερχόμενος σα χαμένος μπροστά τους. Μεταφέρει τη σκάλα στο δεξί μέρος του κλουβιού ανεβαίνοντας πότε πότε μερικά σκαλιά και κατεβαίνοντας πάλι πίσω μπερδεμένος σαν να έχει κάνει λάθος. Όσο κρατάει αυτός ο «χορός» πάνω στα πανέλα αναβοσβήνουν σχεδόν στιγμιαία εικόνες από δαιδαλώδεις σκάλες και αδύνατες γεωμετρίες σαν αυτές που παρατίθενται παραπάνω. Η εικόνα σταθεροποιείται τελικά, όταν ολοκληρωθεί το σκηνικό, στην εικόνα μιας αποβάθρας του μετρό. Ο Τσούκο μπαίνει στη σκηνή και κάθετα δίπλα στο γέρο. Όταν η συνομιλία τους φτάνει στο σημείο που ο Τσούκο μιλάει για τον εαυτό του και περιγράφει την εικόνα του ανθρώπου που θα μπορούσε να γίνει αν δεν είχε παρεκκλίνει από την πορεία του, ο γερός σηκώνεται και περιεργάζεται την αφίσα δείχνοντας του πως παρά τα ψέματα που του αραδιάζει, εκείνος καταλαβαίνει τι κρύβει μέσα του και παρόλαυτά συνεχίζει να κάθετα μαζί του. Όχι μόνο δεν τον φοβάται αλλά ζητάει και την προστασία του.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ-ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΕΣ

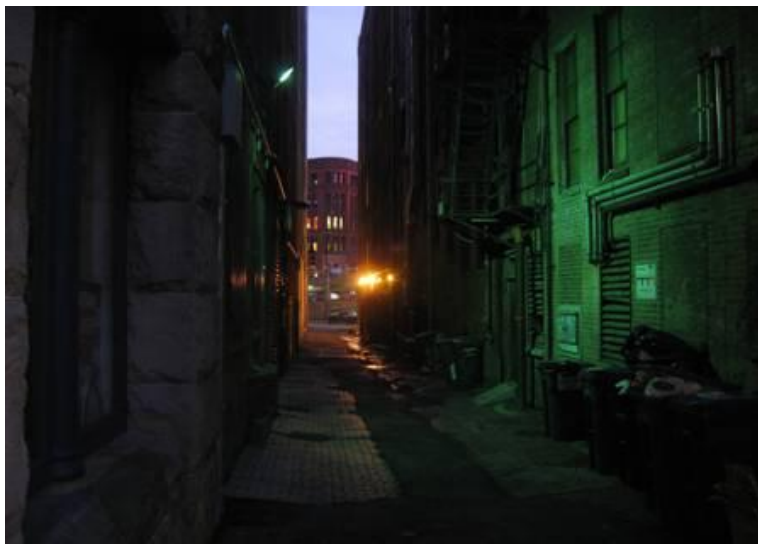
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Η παιδούλα απελευθερώνεται πια από τα δεσμά της οικογένειας. Κατηγορεί την αδερφή της πως ενώ μιλάει διαρκώς για την αξία της αληθινής αγάπης, η ίδια δεν ζει τη ζωή της ώστε να τη συναντήσει παρά κλαίει τη μοναξιά της και ρίχνει όλο της το είναι πάνω στη φροντίδα της μικρής για να καλύψει το κενό που έχει στη ζωή της. Μιλάει και πάλι για λησμονιά και μοναξιά και το πως θα αναζητήσει και τα δύο στο Μικρό Σικάγο. Ο πατέρας τους μπαίνει μέσα και τονίζοντας για άλλη μια φορά τον κωμικοτραγικό χαρακτήρα του έργου αναρωτιέται γιατί σταμάτησε κάποτε να ξυλοφορτώνει τη γυναίκα του καθημερινά. Έρχεται η μητέρα που είναι φανερό ότι δεν έχει πάρει είδηση τίποτα από όσα έχουν συμβεί και δείχνει πως και εκείνη εξαντλεί την αυστηρότητά της σε ασήμαντα πράγματα αφού θα ήθελε να τις ξυλοφορτώσει επειδή φλυαρούν.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Στη σκηνή μπαίνουν μέσα από τα πανέλα, η παιδούλα (κρατώντας σαν δισάκι το τραπεζομάντηλο) με την αδερφή της και τα επαναφέρουν στην προηγούμενη κατάσταση. Φεύγουν όλοι από τις πόρτες του σκηνικού και μένει η αδερφή που εξαφανίζεται μέσα στο σκηνικό περιστρέφοντας το πανέλο με την ταπετσαρία και τη λευκή πόρτα.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΜΠΑΡ

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ-ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΠΕΘΑΝΕΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

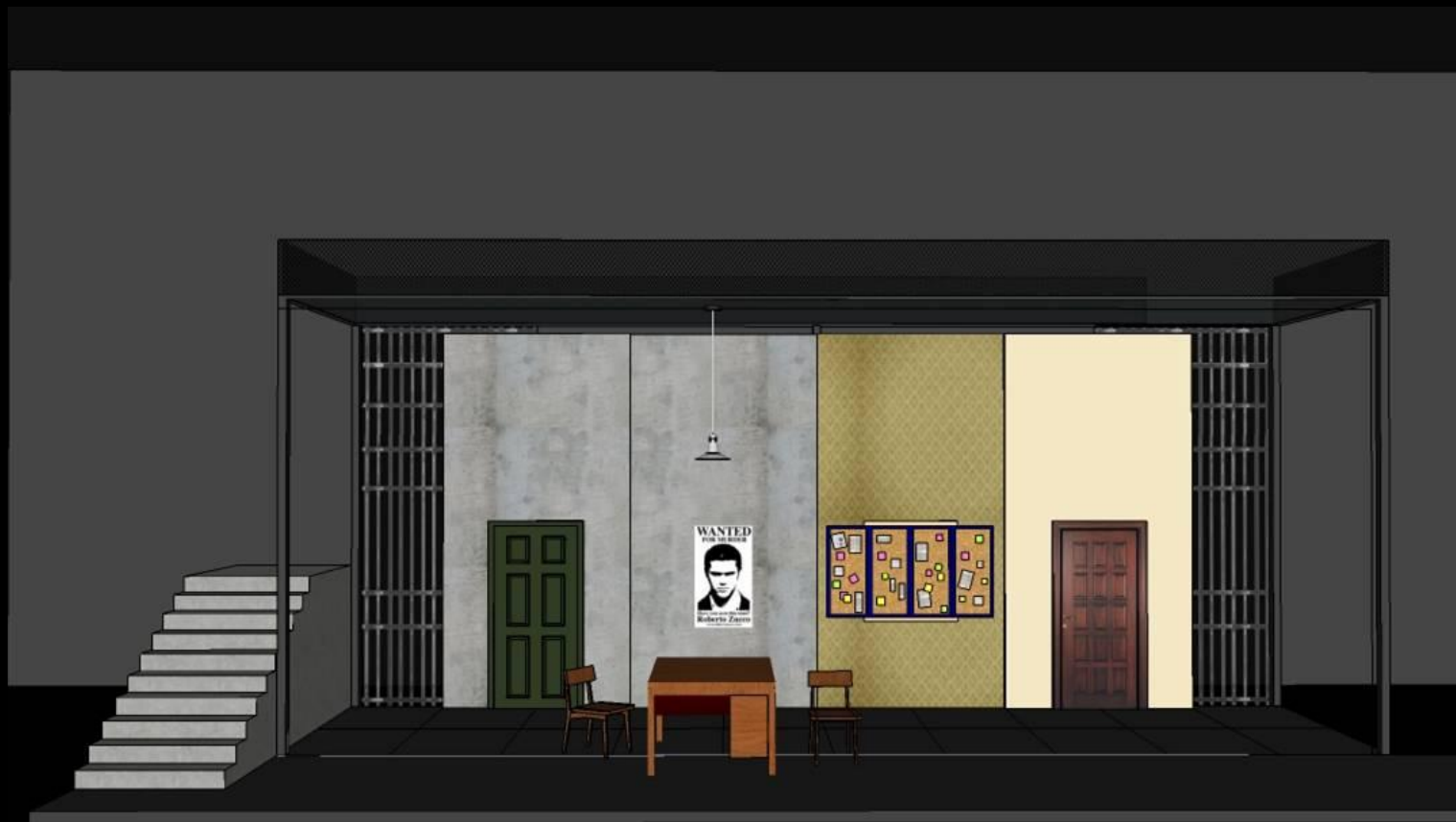
Ο Τσούκο πετιέται έξω από ένα μπαρ και αρχίζει να παλεύει με τον «σωματαρά». Μία πουτάνα προειδοποιεί τον Τσούκο ότι με τον καυγά θα χαλάσει το όμορφο πρόσωπό του και του λει πως στη ζωή η εξωτερική εμφάνιση είναι το παν και χωρίς αυτή τα κορίτσια θα τον αγνοούν. Όμως ο Τσούκο θέλει ακριβώς αυτό. Να μην του δίνουν σημασία και έτσι ρίχνεται με ακόμα μεγαλύτερη μανία στην πάλη. Κάνει πως παίρνει ένα τηλέφωνο και αρχίζει να μιλάει για το αίσθημα ασφυξίας που έχει σε ένα μάταιο κόσμο όπου θα ήταν προτιμότερο να ήταν σκύλος γιατί τότε τουλάχιστον δε θα είχε συναίσθηση της ματαιότητας του. Αίσθημα το οποίο γιγαντώνεται με κάθε είδους συναναστροφή του με τον κόσμο. Αναρωτιέται μήπως πράγματι δε θα τον συγχωρούσαν ούτε τα σκυλιά και ο σωματαράς του απαντά πως τα σκυλιά αγαπούν και μισούν αλλά δεν κρίνουν (άλλη μια παραπομπή στον Φρόντ που έλεγε πως «τα σκυλιά αγαπούν τους φίλους και δαγκώνουν τους εχθρούς, αντίθετα από τους ανθρώπους, οι οποίοι είναι ανίκανοι να αγαπήσουν αγνά και πρέπει πάντα να αναμιγνύουν την αγάπη με το μίσος»). Οι άνθρωποι ξεχνούν εύκολα τι αγαπάνε και θυμούνται πιο εύκολα τι μισούν. Του λει πως πάντα ένα σκυλί θα βρίσκεται να του είναι πιστό και να τον αγαπάει .

ΣΚΗΝΙΚΑ

Μια δυνατή μουσική ακούγεται και το σκηνικό αλλάζει καθώς 2 άντρες και μια κοπέλα μετακινούν τα σκηνικά στις επόμενες θέσεις τους. Το σκηνικό ανοίγει για να αποκαλύψει το ψυγείο που βρίσκεται κρυμμένο από πίσω και η κοπέλα το γυρνάει για να φανεί ένας τηλεφωνικός θάλαμος. Τα φώτα αναβοσβήνουν στο ρυθμό της μουσικής και οι 3 ηθοποιοί στέκονται μπροστά στους τοίχους συζητώντας αδιάφορα. Η μουσική σταματά. Ακούγεται ένα κρότος από γυαλιά που σπάνε και ο Τσούκο πετιέται από το παράθυρο (με τη βοήθεια της σκάλας που έχει τοποθετηθεί από πίσω). Η μουσική ακούγεται και πάλι στιγμιαία και σταματά. Πίσω από το πανέλο με το παράθυρο βγαίνει ο σωματαράς.

ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ-ΔΑΛΙΔΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Πρόκειται για τη σκηνή που όπως αποκαλύπτει και ο τίτλος της, ο έρωτας είναι αυτός που θα προδώσει τον Τσούκο. Η παιδούλα με την παρότρυνση του αδερφού της καταθέτει στους αστυνομικούς όσα ξέρει για τον αγαπημένο της με την ελπίδα πως με αυτόν τον τρόπο ίσως τον ξαναδεί. Άλλη μια κωμικοτραγική σκηνή με πρωταγωνιστές τους αστυνομικούς που προσπαθούν να «κάνουν τη δουλειά τους» ανακρίνοντας τη μικρή σαν να είναι ο νούμερο ένα δημόσιος κίνδυνος. Στο τέλος της λένε πως τώρα που είναι εκεί δεν χρειάζεται πια να την προστατεύει ο αδερφός της...

ΣΚΗΝΙΚΑ

Οι δύο αστυνομικοί μπαίνουν στο σκηνικό περιστρέφοντας και βάζοντας πάλι τα πανέλα στο βάθος του σκηνικού. Το ντουλάπι ανοίγει και ξετυλίγεται ένα πίνακας ανακοινώσεων. Η παιδούλα και ο αδελφός της μπαίνουν από τη δεξιά πόρτα και η παιδούλα τρέχει αμέσως στην αφίσα.

ΠΑΡΚΟ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ-Ο ΟΜΗΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Ο Τσούκο γνωρίζει μία κομψή κυρία στο πάρκο. Εκείνη τον φλερτάρει και παινεύει την ομορφιά του. Τον ρωτάει αν έχει φερθεί βίαια σε γυναίκα και εκείνος λέει για άλλη μια φορά ψέματα για τον εαυτό του. Αρχίζει να της ζητάει το αυτοκίνητό της και εκείνη αρνείται με τρόπο απαξιωτικό και μηδενιστικό. Ο Τσούκο φωνάζει το γιο της που είναι ένας αθλητικός και ζωντανός δεκατετράχρονος και ενώ φαίνεται ότι φοβάται το παιδί, το βάζει να πέσει στο έδαφος. Ο κόσμος που παρακολουθεί τη σκηνή σχολιάζει και παρατηρεί αμέτοχα να παρακολουθεί κάποια εκπομπή στην τηλεόραση. Η γυναίκα δίνει την εικόνα μιας υπερφίαλης πλούσιας που εκφράζει τη δυσαρέσκειά της για τον άντρα της που τη θεωρεί ηλίθια αλλά και για τον κόσμο που είναι έτοιμος να κατασπαράξει σαν αρπακτικό κάθε κουτσομπολίστικη λεπτομέρεια για τον πόνο του άλλου. Το κωμικό στοιχείο της σκηνής για άλλη μια φορά ,η αστυνομία ανίκανη για άλλη μια φορά στέκεται παθητικά μακριά από τα γεγονότα γιατί «έχει σχέδιο». Ο Τσούκο τελικά φυτεύει μια σφαίρα στο παιδί και παίρνει αιχμάλωτη την κυρία. Σκοτώνει το παιδί γιατί αντιπροσωπεύει όλα αυτά που δε μπόρεσε ο ίδιος να γίνει και επειδή ενδεχομένως θεωρεί πως το γλιτώνει μια ώρα αρχύτερα πριν γνωρίσει την ασχήμια και τη ματαιότητα του κόσμου.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Άνθρωποι που σηκώνονται από τα μπροστινά καθίσματα του θεάτρου ξεκινούν να κάνουν βόλτα στο σκηνικό και να μεταφέρουν τα πανέλα στις επόμενες θέσεις στους. Ο Τσούκο και η κυρία κάθονται στο «παγκάκι» από τις καρέκλες και το τραπέζι. Ο γιος παίζει στην κορυφή της σκάλας. Στη σκηνή της ομηρίας, ο κόσμος στέκεται στα αριστερά ενώ κάποιοι σκαρφαλώνουν στο τραπέζι για να βλέπουν καλύτερα. Οι αστυνομικοί παρακολουθούν από τα δεξιά τη σκηνή. Ο Τσούκο πυροβολεί υπό το φως του κόκκινου προβολέα και ο κόσμος τρέπεται σε άτακτη φυγή περιστρέφοντας και σπρώχνοντας με βία τα πανέλα εκτός από αυτό με την κίτρινη ταπετσαρία(προετοιμάζοντας το σκηνικό για την επόμενη σκηνή).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΤΕΚΑΤΗ-ΤΟ ΝΤΗΛ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Η παιδούλα πάει με τον αδερφό της να «πουληθεί» στο Μικρό Σικάγο. Την ακούμε να μιλάει στην πατρόνα για τις ανασφάλειές της για την εμφάνισή της και εκείνη την καθησυχάζει. Ο αδελφός της διαπραγματεύεται σαν επαγγελματίας με τον νταβατζή της και αποδεικνύει πόσο υποκριτική ήταν η αγάπη του όταν στο τέλος μάλιστα λέει πως έφερε την μικρή εδώ γιατί δε μπορεί να της χαλάσει χατίρι. Την αφήνει τελικά σε αυτό το «υπόγειο» μέρος από όπου θα ξεχαστεί και από όπου δε θα έχει καμία ελπίδα να γυρίσει, χωρίς να μπορεί να την αντικρίσει για τελευταία φορά στα μάτια.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Το σκηνικό επαναφέρεται σε αυτό της ρεσεψιόν από τους 4 χαρακτήρες. Διαφορετικό είναι μόνο το ότι το πανέλο με την αφίσα του Τσούκο έχει αντικατασταθεί από ένα τοίχο με ταπετσαρία. Σε αυτά τα μέρη που κυριαρχεί ο πόνος και η παρακμή, ακόμα και το χειρότερο έγκλημα θάβεται και ξεχνιέται γρήγορα γιατί αλλιώς δε θα μπορούσαν να επιβιώσουν. Είναι φτιαγμένα ακριβώς για να καταβροχθίζουν την ασχήμια του κόσμου και να αλέθουν στο μύλο τους κάθετι που ξεφεύγει από το κατεστημένο. Εκεί είναι όλοι ίσοι και αόρατοι. Έτσι το πρόσωπο του Τσούκο κρύβεται πίσω από την ταπετσαρία.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ-Ο ΣΤΑΘΜΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Ο Τσούκο με την κυρία είναι στο σταθμό του τρένου. Για άλλη μια φορά τον ακούμε να λέει πόσο αγαπάει τις γυναίκες αλλά και το πώς προτιμάει να παίρνει το τρένο όπου μπορεί να χαθεί μέσα στον κόσμο. Εδώ τονίζεται ξεκάθαρα η ιδέα πως όλοι κρύβουμε δυνητικά μέσα μας ένα δολοφόνο που περιμένει να βγει με οποιαδήποτε αφορμή. Εκείνος που βρίσκεται στην «άλλη πλευρά» βλέπει στα μάτια των ανθρώπων αυτό το ένστικτο. Είναι σαν να βλέπει τις ακτινογραφίες τους και όχι την εξωτερική τους όψη και να διαπιστώνει την αρρώστια τους. Η κυρία αγανακτεί μαζί του αλλά έχει μια τελείως ψυχρή στάση απέναντι στο φόνο του γιου της. Μοιάζει να την πειράζει που χάλασαν κάτι **δικό** της. Σε μια προσπάθεια εκδήλωσης μητρικού ενδιαφέροντος προσφέρεται να πάει μαζί του ή έστω να του δώσει χρήματα και του λει πως το πρόβλημά του είναι ότι δεν αφήνει τελικά σε κανέναν το χρόνο να τον βοηθήσει.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Τα πανέλα μεταφέρονται από τον Τσούκο ,ενώ με το ένα χέρι κρατάει σφιχτά την κυρία από το μπράτσο ,στη διάταξη που είχαν στη σκηνή του μετρό χωρίς μεγάλη σημασία στο ποιο τοποθετείται που. Η προβολή αυτή τη φορά είναι video που δείχνει ένα σταθμό τρένου και τρένα που πηγαινοέρχονται με πρωινό φως.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ-ΟΦΗΛΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Η αδελφή της παιδούλας κενή και απελπισμένη μετά τον «χαμό» της μικρής της ξεσπάει σε ένα μονόλογο όπου εκφράζει το μίσος της για τους άντρες αλλά και για τον αδερφό της. Για το πως εκείνοι είναι σαν μολυσμένα ζώα που θα βρωμίσουν το κοριτσάκι της και ζητάει τη λύτρωση από το νερό της βροχής.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Το σκηνικό παραμένει το ίδιο μόνο που σκοτεινιάζει και στο βίντεο δεν περνούν τρένα αλλά στην άδεια πλατφόρμα βλέπουμε και ακούμε βροχή να πέφτει.

ΜΙΚΡΟ ΣΙΚΑΓΟ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ-Η ΣΥΛΛΗΨΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Οι δύο αστυνομικοί που κάνουν περιπολία στο Μικρό Σικάγο αναρωτιούνται για άλλη μια φορά αν το επάγγελμά τους είναι ηλίθιο και άχρηστο. Λένε πως το Μικρό Σικάγο είναι η πιο φιλήσυχη γειτονιά της πόλης. Είναι μια κοινωνία που δεν είναι υποκριτική αλλά παραδέχεται αυτό που είναι γι αυτό είναι πολύ πιο ακίνδυνη από μια κοινωνία που καλλωπίζεται και κρύβει τα ένστικτά της ,γιατί σε αυτήν δεν ξέρεις από που θα ξεφυτρώσει το κακό. Το Μικρό Σικάγο είναι επικίνδυνο με προφανή τρόπο και οι κίνδυνοί του είναι ορατοί με γυμνό μάτι και αυτό είναι που το κάνει τελικά πιο ασφαλές από όλα τα μέρη. Πάνω εκεί που πάλι λένε πως οι φονιάδες δεν έχουν κάποιο ύφος που τους προδίδει αλλά είναι όμοιοι με όλους τους αθώους, εμφανίζεται ο Τσούκο και μέσα από τις πουτάνες πετάγεται η παιδούλα που άθελά της τον παραδίδει στους αστυνομικούς. Παραδίνεται χωρίς να φέρει αντίσταση λέγοντας για πρώτη φορά αλήθεια για το ποιος είναι.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Στη σκηνή μπαίνουν μετακινώντας τα πανέλα οι πουτάνες μαζί με την παιδούλα η οποία όμως είναι πια αγνώριστη απτά ρούχα και το βάψιμο. Όλα τα σκηνικά που χρησιμοποιήθηκαν στο έργο είναι αυτή τη στιγμή ορατά στους θεατές ως υπενθύμιση ότι όλα αυτά που συντελέστηκαν οδηγούν τώρα στην κορύφωση του δράματος. Το σκηνικό ολοκληρώνεται και οι πουτάνες στέκονται ανά 2-3 μπροστά στους τοίχους και πάνω στις καρέκλες και το τραπέζι σαν εκθέματα σε βιτρίνες. Μπαίνουν οι αστυνομικοί και ξεκινούν τη βόλτα τους. Μετά τη σύλληψη η πουτάνες «καθαρίζουν» τη σκηνή από τα αντικείμενα που περισσεύουν έξω από το κλουβί κρύβοντάς τα ανάμεσα στα πανέλα. Και τελικά το λευκό πανί ξανακλείνει το σκηνικό επαναφέροντας τη σκηνή στην πρώτη της εικόνα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ-Ο ΤΣΟΥΚΟ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

Ο Τσούκο για άλλη μια φορά στη στέγη της φυλακής. Φωνές χωρίς πρόσωπα μιλούν για τον Τσούκο παρουσιάζοντας τον σαν υπεράνθρωπο. Τον ρωτούν πως ξεφεύγει πάντα και εκείνος τους συμβουλεύει πως πρέπει πάντα να κοιτούν προς τον ήλιο για να δραπτετεύσουν και όχι να προσπαθούν φύγουν από τους τοίχους. Πρέπει να μη μένουμε εγκλωβισμένοι στις συμβάσεις και τους περιορισμούς που θέτει μια κοινωνία αλλά πάντα να προσπαθούμε να εξυψωθούμε πάνω από τις μικρότητές της. Απαξιώνει τους φύλακες γιατί αυτοί όπως λέει έχουν όσοι εξουσία τους δώσεις. Αν τους αγνοήσεις είναι σαν να μην υπάρχουν και δε μπορούν να σε εμποδίσουν. Αν θες να κάνεις το κακό (ή το καλό) και είσαι αποφασισμένος, δεν υπάρχει καμία εξωτερική δύναμη που να μπορεί να σε επηρεάσει. Είναι μέσα σου. Φεύγει προς τον παντεπόπτη ήλιο που ξέρει όλα του τα εγκλήματα και είναι ο μόνος που μπορεί να τον συγχωρέσει η να τον καταδικάσει. Πέφτει.

ΣΚΗΝΙΚΑ

Πάλι προβάλλεται η πρόσοψη της φυλακής και ο Τσούκο έχει ανέβει στη στέγη. Η φωνές ακούγονται αλλά δεν βρίσκεται κανείς άλλος στη σκηνή. Ο Τσούκο «πέφτει» από τη στέγη όταν ένας προβολέας φωτίσει προς το μέρος του κοινού εκτυφλωτικά. Σβήνουν τα πάντα και μένει μόνο το λευκό πανί χωρίς εικόνα.

ΤΕΛΟΣ